

[Vanggaard.]

Partis Vegne anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Fremme.

L. D. Rasmussen: Den Tid ligger ikke saa mange Aar tilbage, da Mænd og Kvinder, som arbejdede for internationalt Samarbejde i videst mulig Udstrækning, blev anset for rene Kætttere. De Borgere, der kunde se, at det internationale Samarbejde ikke blot med Hensyn til Samfærdsel og Samhandel, men i langt videre Forstand var Fremtidens Vej, ikke alene for at fremme Freden mellem Folkene, men ogsaa til Bedste for alle i de forskellige Samfund — saadanne Borgere blev den Gang haanende kaldt for Internationalister og fædrelandsløse.

Men Krigen viste til fulde, hvad det internationale Samarbejde betød, selv om det kun fandtes i ret begrænset Omfang. Den lærte Folkene, at Isolation kunde et moderne Samfund overhovedet ikke taale. Jeg hørte et Aars Tid efter Krigens Udbrud en Foredragsholder, som ikke var min politiske Meningsfælle, tværtimod, udtale sig herom paa en knap og rammende Maade. Han udtalte, nogenlunde ordret, at den nationale Følelse maatte trænges noget i Baggrunden til Fordel for Verdensborgerskabstanken. Altsaa, netop den Internationalisme, der før var blevet saa skarpt fordømt, netop den var det, han satte i Højsædet.

Vi har her i den høje Rigsdag siden Krigens Afslutning foretaget adskillige Ratifikationer, jeg skal saaledes nævne de mange Voldgiftstraktater mellem Danmark og andre Lande. De er vel ikke saa vidtrækkende, men de er meget betydningsfulde. Dernæst har Dannelsen af Folkenes Forbund og dermed Arbejdsbureauet ført os ind i en vis international social Lovgivning. En saadan Lovgivning har selvsagt en meget stor Betydning for den arbejdende Klasse, der jo af Forholdene tvinges til at drage derhen, hvor Beskæftigelse findes, uden Hensyn til Landegrænser, for saa vidt disse da ikke er lukkede.

Helt nyt er Samarbejdet paa dette Omraade imidlertid ikke. Jeg kan saaledes erindre, at jeg under min Vandring i Tyskland i 1889 var sygeforsikret dernede;

der blev fradraget 5 Pfennig pr. Dag i min Understøttelse som Sygekassekontingent, men jeg havde da den Tryghedsfølelse, at hvis jeg endelig skulde blive syg, var jeg sikret Hospitalsophold.

Der er ved Oprettelsen af det internationale Arbejdsbureau og ved den internationale Raadslagning, der dør finder Sted, skabt et vist System i denne Lovgivning. Vi har tiltraadt nogle af disse internationale Konventioner, vel en tre—fire Stykker, men ikke mindre end en halv Snes andre Konventioner har været forelagt, men er ikke blevet gennemført. Heraf blev ikke mindre end 3 Konventioner forelagt af Venstreministeriet i Samlingen 1920—21, men det var lidt paafaldende, at disse Forelæggelser ikke af Venstres Ministre blev ledsaget af et eneste anbefalende Ord. Det var altsaa den Gang vel sagtens kun en Høflighedsakt, der fandt Sted. Og alt nyt, der saaledes kommer frem, maa vel nok have sin Trængselsperiode. Men de Spørgsmaal, det her drejer sig om, lader sig nu en Gang ikke standse, selv om de paa visse Steder til Tider kan møde en vis Kulde.

Ved det foreliggende Lovforslag staar vi overfor at godkende en Ligeberettigelse for inden- og udenlandske Arbejdere i Henseende til Erstatning for Ulykkestilfælde, indtrufne under Arbejdet. Jeg hilser Lovforslaget med Glæde som et Led i den Kæde af internationale Love, som Fornuften byder at gennemføre. Vi har i vor gældende Lov Bestemmelser, der tager Sigte paa et saadant internationalt Samarbejde, men jeg maa henlede Opmærksomheden paa to Konventioner til paa Ulykkesforsikringens Omraade, der er vedtaget i Genève. Den ene er om Mindsteydelserne ved saadanne Ulykkestilfælde, og den vil kræve visse Ændringer og Tillem্পninger i vor Lovgivning. Den anden er om Erstatninger for Erhvervs sygdomme, et Spørgsmaal, som vi flere Gange har haft til Behandling i dette høje Ting, og med Hensyn til hvilket der af Socialminister Borgbjerg blev stillet Forslag til en Løsning i Samlingen 1924—25. Jeg venter, at disse Konventioner inden længe vil komme til Behandling i den høje Rigsdag, og at man heller ikke glemmer alle de